

Ks. Jan Dyduch

Synody Krakowskie – forum współpracy kardynała Karola Wojtyły ze świeckimi

Wstęp

Ojciec Święty Jan Paweł II napisał w swojej książce „Dar i tajemnica” następujące słowa: „Myślę w tych dniach także o ludziach świeckich, których Pan Bóg postawił na drodze mego kapłańskiego i biskupiego posługiwania... W jakiś sposób wskazali mi drogę, pomogli mi lepiej zrozumieć moją kapłańską posługę i pełniej nią żyć”¹ Słowa te przywołują jedną z głównych idei, którą Kardynał Karol Wojtyła kierował się w swoim posługiwaniu biskupim. Była to idea wielorakiej współpracy ze świeckimi.

Sam będąc współtwórcą soborowej nauki o laïkacie, postrzegał współdziałanie ze świeckimi jako warunek owocnego apostołstwa i duszpasterstwa. Stąd inspirował i podejmował różne formy współpracy z wiernymi świeckimi. W niniejszym artykule chodzi o ukazanie jego współpracy ze świeckimi prowadzonej w ramach Synodów krakowskich.

1. Współpraca w Duszpasterskim Synodzie Archidiecezji Krakowskiej

Kardynał Karol Wojtyła, odczytując poprawnie postulaty Soboru Watykańskiego II, który wzywał „by czcigodne instytucje soborów i synodów nabrały nowej mocy”², zwołał dwa synody: 1. Duszpasterski Synod Archidiecezji Krakowskiej, 2. I Synod Prowincji

¹ *Dar i tajemnica*, Kraków 1996, s. 66.

² Dekret soborowy „Christus Dominus”, nr 36.

Krakowskiej. Swój zamiar zwołania obydwu synodów ujawnił w opracowaniu: „Problem 900 rocznicy św. Stanisława oraz Synodu Prowincjalnego”³ Pisząc o Synodzie Diecezjalnym, postrzega go jako wydarzenie duszpasterskie. Musi on wyjść od prawidłowo odczytanej doktryny Vaticanum II, a równocześnie pomóc do poprawnego jej odczytania. Tak więc Synod ma być szkołą uczenia się Soboru: „Można nawet przyjąć postulat uczenia się Soboru jako warunek uczestniczenia w nim. Byłoby to ważne zwłaszcza wówczas, gdyby Synod miał prowadzić swe prace również w grupach katolików świeckich”⁴.

W tym samym opracowaniu, pisząc o Synodzie Prowincjalnym, zaznacza, iż jego uczestnikami winni stać się duchowni i świeccy⁵ Do tej samej myśli włączenia świeckich do prac synodalnych powraca arcybiskup krakowski w „Liście pasterskim w związku z 900 rocznicą śmierci św. Stanisława”, z dnia 25.III.1972 r. Zapowiada w nim zwołanie Duszpasterskiego Synodu Archidiecezji Krakowskiej: „W dniu 8 maja tego roku rozpoczniemy prace synodalne i będziemy je prowadzić przy możliwie szerokim udziale zarówno duchownych, jak i świeckich członków Kościoła Krakowskiego”⁶ Zamierzony Synod miał stać się wydarzeniem religijnym przeznaczonym dla całego Kościoła Krakowskiego. Kardynał Karol Wojtyła postrzega więc Synod Diecezjalny jako instytucję służącą do przyswojenia nauczania soborowego i jego realizacji. W wydarzeniu tym koniecznymi uczestnikami są świeccy.

Wśród synodów, odbywających się w okresie posoborowym, ukształtował się nowy model synodu zwany pastoralnym. Wyraża się to, nie tylko w treści uchwał, ale także w jego przygotowaniu, składzie osobowym, czasie trwania i zaangażowania opinii publicznej⁷ Synod pastoralny jawi się więc jako akcja duszpasterska angażująca całą wspólnotę Ludu Bożego diecezji⁸ Tak pomyślany

³ „Notificationes”, 1972, s. 129–135.

⁴ Tamże, s. 133.

⁵ Por. tamże, s. 134.

⁶ „Notificationes”, 1972, s. 104.

⁷ Por. J. DYDUCH, *Świeccy w pracach i dokumentach Synodu Krakowskiego 1972–1979*, „Znak”, 35/1983/1126.

⁸ Por. T. PIERONEK, *Synody pastoralne po Soborze*, „Znak” 24/1972/459.

synod angażował świeckich, którzy mieli stać się nie tylko przedmiotem uchwał synodalnych, ale także ich podmiotem.

Kardynał Karol Wojtyła, chcąc włączyć świeckich w prace synodalne, musiał uzyskać specjalne zezwolenie Stolicy Apostolskiej, gdyż obowiązujący jeszcze wówczas Kodeks Prawa Kanonicznego z 1917 r. nie przewidywał świeckich uczestników synodu. Zwrócił się o to pismem z dn. 24.II.1975 r. Papież Paweł VI udzielił takiego zezwolenia pismem z dn. 22.IV.1975 r. Zezwolenie zawierało dwa warunki: 1. Świeccy (w tym zakonnicy nie kapłani i zakonnice) biorący udział w synodzie nie mogli liczebnie przewyższać duchownych; 2. Niektóre sesje, z racji omawianych zagadnień, powinny być zarezerwowane tylko dla kapłanów⁹

Warto dodać, że aktualnie sprawa została załatwiona przez Kodeks Prawa Kanonicznego z 1983 r. promulgowany przez Jana Pawła II. Kodeks ten nie tylko zezwala na udział świeckich w synodzie diecezjalnym, ale stawia ich w rzędzie koniecznych jego uczestników (por. kan. 463, §1, n 5 oraz §2).

Metropolita Krakowski powołał świeckich do uczestnictwa w Synodzie już w jego fazie wstępnej przygotowawczej. Dekretem z dn. 8.V.1971 ustanowił on Komisję Przygotowawczą. W jej skład weszło 12 osób reprezentujących Kapitułę Katedralną, Radę Kapłańską, Seminarium Duchowne, zakony żeńskie i męskie, proboszczów, wikariuszy parafialnych oraz katolików świeckich. Jej zadaniem było możliwie wszechstronne przygotowanie prac Synodu. W tym celu miała ona zbadać nie tylko opinię duchowieństwa, ale również w miarę możliwości środowisk katolików świeckich¹⁰

Komisja Przygotowawcza, po przeprowadzeniu szerokiej konsultacji również w środowiskach wiernych świeckich, przygotowała Statut i Regulamin Synodu oraz tematykę przyszłych dokumentów. Statut przewiduje uczestnictwo w Synodzie także wiernych świeckich: „W Synodzie biorą udział ci wszyscy członkowie Kościoła Krakowskiego, którzy podejmą się zespołowej pracy, zmierzającej do realizacji celów Synodu, w formach przewidzianych przez jego Regulamin”¹¹ Głównym celem wyznaczonym przez Synod to uboga-

⁹ *Duszpasterski Synod Archidiecezji Krakowskiej 1972–1979*, Kraków 1985, opracował T. Pieronek (dalej: DSAK), t. II, s. 152–153.

¹⁰ „Notificationes”, 1972, s. 136.

¹¹ Tamże, s. 146.

cenie wiary i należyte ukształtowanie chrześcijańskich postaw etycznych w oparciu o Ewangelię wyrażoną przez nauczanie Vaticanum II.

Inaugurując w Katedrze Wawelskiej, Synod Archidiecezji Krakowskiej dnia 8.V.1972, Kardynał Karol Wojtyła zwrócił się do całej wspólnoty Kościoła Krakowskiego, wzywając do uczestnictwa w wielkim dziele, które pozwoli gruntowniej i dojrzalej odnaleźć się lokalnej wspólnotie kościelnej w powszechnym Kościele Chrystusowym. W szczególniejszy sposób zwrócił się do świeckich reprezentantów obecnych w Katedrze¹²

Aby zapewnić świeckim możliwie najbardziej aktywny udział w pracach Synodu, zostali statutowo dopuszczeni do uczestnictwa we wszystkich jego organach; mianowicie: Komisji Głównej, Komisji Rzecznawców, Komisji Roboczych, Synodalnych Zespołów Studyjnych i w Sesjach Plenarnych¹³

Szczególłą i niezastąpioną rolę w pracach Synodu Krakowskiego odegrały Synodalne Zespoły Studyjne, na których spoczął główny ciężar jego prac. Powstawały one wśród katolików świeckich, osób zakonnych i duchowieństwa; na szczeblu parafialnym, dekanalnym lub diecezjalnym oraz w oparciu o zainteresowania tematyczne. Prace każdego takiego zespołu prowadził kierownik, duchowny lub świecki, zatwierdzony przez Komisję Główną. Zespoły te miały wykonać zasadnicze zadania wyznaczone przez Synod: zapoznanie się z nauką Vaticanum II, dokonanie konfrontacji tej nauki ze stanem życia religijnego własnego otoczenia, pogłębienie osobistej postawy chrześcijańskiej, podejmowanie inicjatyw apostoelskich i wysuwanie praktycznych sugestii dla kierowniczych organów Synodu¹⁴ W utworzonych w Archidiecezji Krakowskiej ponad 500 Synodalnych Zespołach Studyjnych uczestniczyło około 9000 katolików świeckich. Ich wkład w dzieło Synodu był niezwykle cenny.

Kardynał Karol Wojtyła przemawiając dnia 10 października 1972 r. do kierowników Synodalnych Zespołów Studyjnych powiedział: „Myślę, że Synod – jeżeli będzie dobrze przeprowadzony, właśnie przez Zespoły Studyjne – może stać się kapitalnym

¹² Por. tamże, s. 143, 154.

¹³ Tamże, s. 146.

¹⁴ Tamże, s. 148, Regulamin Duszpasterskiego Synodu Archidiecezji Krakowskiej.

narzędziem realizacji apostołstwa świeckich”¹⁵ Istotnie, wobec braku w Polsce organizacji świeckich, Synodalne Zespoły Studyjne ogromnie pomogły im w działalności apostołskiej.

Na uwagę zasługuje udział świeckich w redagowaniu dokumentów synodalnych. Zostali oni powołani w skład następujących zespołów redakcyjnych (nazwa zespołu pochodzi od problematyki, którą zespół opracowywał): „Przekaz i rozwój wiary w rodzinie”, „Katechizacja”, „Działalność misyjna”, „Chrzest i bierzmowanie jako sakramenty wprowadzające w świętość chrześcijańską”, „Rodzina”, „Dziecko we wspólnocie Kościoła”, „Młodzież w życiu Archidiecezji Krakowskiej”, „Odpowiedzialność chrześcijan za budowę i odnowienie świata”, „O ducha Ewangelii we współczesnej kulturze”, „Chrześcijanin w pracy zawodowej”, „Struktury wspólnoty Archidiecezji Krakowskiej”, „Problem wolnego czasu i odpoczynku”¹⁶

W redagowaniu dokumentów zostały wykorzystane bardzo liczne przemyślenia Synodalnych Zespołów Studyjnych przesłane do Sekretariatu Synodu. Wszyscy wierni Archidiecezji mogli wziąć udział w przygotowaniu dokumentów synodalnych, gdyż w czasie tak zwanych „niedziel synodalnych” informowano z ambon ogół wiernych o przebiegu prac Synodu, zachęcając do składania wniosków, postulatów i propozycji w Sekretariacie Synodu. Były one z kolei przekazywane do zespołów redagujących dokumenty, które je analizowały i w miarę możliwości uwzględniały.

Statut zapewniał świeckim udział w Sesjach Plenarnych Synodu. Uczestniczyli oni zarówno w uroczystych sesjach w Katedrze na Wawelu, jak i w roboczych, połączonych z głosowaniem, urządzanych w Opactwie Mogilskim. W czasie uroczystych sesji w Katedrze przedstawiciele katolików świeckich zabierali głos, dzieląc się doświadczeniami i przemyśleniami swoich zespołów. Bardzo istotny był udział świeckich w Sesjach Plenarnych połączonych z głosowaniem. Zostali dopuszczeni do głosowania na równych prawach z duchownymi: „Uprawnionymi do udziału w Sesji Plenarnej Synodu i do głosowania są tylko ci duchowni i świeccy, którzy otrzymali od Księdza Kardynała pisemne wezwanie”¹⁷

¹⁵ DSAK, t. II, s. 78.

¹⁶ DSAK, t. II, s. 362–364.

¹⁷ DSAK, t. II, s. 214.

Po raz pierwszy głosowanie nad projektami dwóch dokumentów: „Głoszenie Słowa Bożego” oraz „Rozwój i przekaz wiary w rodzinie”, odbyło się 16 kwietnia 1977 podczas VI Sesji Plenarnej, w której uczestniczyło 457 osób upoważnionych do głosowania, wśród nich około 200 katolików świeckich¹⁸ Kolejne głosowanie odbyło się 3.XII.1977 podczas VIII Sesji Plenarnej, uczestniczyło w niej ponad 200 osób świeckich, uchwalono cztery dokumenty¹⁹ Podczas IX Sesji Plenarnej dnia 8.V.1978 głosowano nad trzema kolejnymi dokumentami. Podobnie jak poprzednio – świeckich było około 200²⁰ Była to ostatnia Sesja z udziałem Kardynała Karola Wojtyły.

Po swoim wyborze na Stolicę Piotrową przybył do Krakowa w r. 1979, aby w sposób uroczysty zakończyć Synod kontynuowany przez jego następcę arcybiskupa Franciszka Macharskiego. Jan Paweł II powiedział wówczas: „Droga ta prowadziła przede wszystkim przez działalność setek Synodalnych Zespołów Studyjnych... Zespoły te... skupiały w znacznej mierze świeckich katolików, którzy znaleźli w nich: z jednej strony możliwość wczytania się w naukę Soboru, a z drugiej strony możliwość wypowiedzenia na kanwie tej nauki swoich doświadczeń, także swoich propozycji, w których wyraziła się ich miłość do Kościoła i poczucie odpowiedzialności za cały kształt jego życia w Archidiecezji Krakowskiej”²¹

Po uroczystym zakończeniu Duszpasterskiego Synodu Archidiecezji Krakowskiej rozpoczęła się jego najważniejsza faza, mianowicie realizacja jego wskazań. W tym dziele najważniejsze zadania spoczywają na wiernych świeckich.

2. Współpraca w I Synodzie Prowincji Krakowskiej

We wspomnianym wyżej opracowaniu: „Problem 900 rocznicy św. Stanisława oraz Synodu Prowincjalnego” Kardynał Karol Wojtyła powiadamia wspólnotę wiernych o zamiarze zwołania I Synodu Prowincji Krakowskiej. Jawi się on jako forum współpracy ze

¹⁸ „Notificationes”, 1977, s. 191.

¹⁹ „Notificationes”, 1978, s. 191.

²⁰ „Notificationes”, 1978, s. 251–252.

²¹ „Notificationes”, 1979, s. 223.

świeckimi: „Synod Prowincjonalny mógłby być skomponowany z synodami pastoralnymi poszczególnych diecezji... Punktem wyjścia takiego synodu pastoralnego musi być prawidłowa identyfikacja nauki Vaticanum II pod kątem stopniowego jej wprowadzania w całe nauczanie i duszpasterstwo. Praca odbywałaby się w szeregu grup roboczych, w których uczestniczyliby duchowni i świeccy”²². Zatem idea Synodu Prowincjonalnego jawi się jako narzędzie odnowy życia religijnego Ludu Bożego Metropolii Krakowskiej w oparciu o nauczanie soborowe. Narzędzie to wówczas stanie się skuteczne, gdy podejmą współpracę pasterze ze świeckimi. Przytoczone wyżej opracowanie informowało szerokie kręgi wiernych Metropolii o proponowanym Synodzie. Idea jego zwołania nurtowała Kardynała Karola Wojtyłę już wcześniej. Mianowicie na spotkaniu biskupów Metropolii Krakowskiej w dn. 2.I.1971, ujawnił im zamiar zwołania Synodu Prowincjonalnego oraz przedstawił jego podstawowe zadania. Wśród nich sprawę apostołstwa świeckich i współpracy z nimi w recepcji Soboru Watykańskiego II²³ Metropolita Krakowski od samego początku postrzegał wiernych świeckich jako uczestników Synodu Prowincjonalnego. Idea ta weszła do postanowień jego Statutu: „Uczestnicy. W Synodzie biorą udział z głosem decydującym wszyscy biskupi ordynariusze i wszyscy biskupi pomocniczy diecezji wchodzący w skład Metropolii.

Z głosem doradczym uczestniczą w Synodzie duchowni (z zachowaniem przepisu kanonu 286, §3–4) oraz katolicy świeccy wezwani przez właściwych ordynariuszy po konsultacji z Komisją Koordynacyjną Synodu”²⁴.

Przywołane postanowienie Statutu regulujące sprawę osób dopuszczonych do udziału w Synodzie Prowincjonalnym, z konieczności bazowało na przepisach Kodeksu Prawa Kanonicznego 1917 r. jeszcze wówczas obowiązującego. Data ogłoszenia Statutu to dzień 1.VI.1976 r. Przypomnijmy iż Kodeks z 1917 r. nie przewidywał udziału świeckich w żadnym synodzie. Wypadałoby zatem poprosić Stolicę Apostolską o zezwolenie na udział świeckich w Krakowskim

²² „Notificationes”, 1972, s. 134.

²³ Por. T. PIERONEK, *Na drodze do metropolitalnej współpracy*, W: Karol Wojtyła jako biskup krakowski, (pod red. T. Pieronka i R. Zawadzkiego), Kraków 1988, s. 396–397.

²⁴ „Notificationes”, 1977, s. 153.

Synodzie Prowincjalnym, tak jak to uczyniono w przypadku Synodu Diecezjalnego, o czym wspominaliśmy wyżej. Formalnie jednak nigdy o to nie zwrócono się do Stolicy Apostolskiej²⁵ Oparto się, jak pisze ks. T. Pieronek na nowej posoborowej świadomości Kościoła, w której obecność świeckich w synodzie była niezbędna oraz na przygotowywanych już wtedy projektach nowych przepisów Kodeksu przewidujących udział świeckich w Synodzie prowincjalnym²⁶ Tę słuszną argumentacją trzeba uzupełnić tym, że już wówczas dokumenty posoborowe wprowadzają świeckich do udziału w synodach²⁷ Biorąc to pod uwagę, zwracanie się o takie zezwolenie do Rzymu byłoby zbędną formalnością, od której słuszenie odstąpiono.

Inicjator i inspirator współpracy świeckich z pasterzami w Synodzie Prowincjalnym, Kardynał Karol Wojtyła za parę lat 25.I.1983, jako Papież Jan Paweł II, promulgował nowy Kodeks. Zezwala on świeckim na udział w synodzie prowincjalnym. Warto przytoczyć odnośne przepisy:

„§4. Na synody partykularne mogą by także wezwani, ale z głosem jedynie doradczym prezbiterzy oraz inni wierni, ale w liczbie nie przekraczającej połowy tych, o których w §§1–3.

§5. Na synod prowincjalny należy ponadto wezwać kapituły katedralne oraz rady kapłańskie i rady duszpasterskie każdego Kościoła partykularnego tak, by każda z nich wybrała spośród swoich członków w sposób kolegialny i wysłała dwóch przedstawicieli. Mają oni jedynie głos doradczy” (kan. 443).

Synod Prowincji Krakowskiej poniekąd antycypował przywołane przepisy, dopuszczając świeckich w szerokim zakresie do udziału w niemal wszystkich jego strukturach. Były to: Komisja Koordynacyjna, Synodalne Zespoły Konsultacyjne i Zebranie Plenarne Synodu.

Komisja Koordynacyjna, zgodnie z Regulaminem Synodu stanowiła organ doradczo-organizacyjny. Jej zadania były następujące: planowanie prac Synodu w porozumieniu z Kolegium Biskupów Mertopolii, powoływanie Synodalnych Zespołów Konsultacyjnych, kierowanie pracami redakcyjnymi dokumentów synodalnych, które

²⁵ Por. T. PIERONEK, *Na drodze...*, s. 428.

²⁶ Tamże, s. 428.

²⁷ Por. J. DYDUCH, *Świeccy w pracach i dokumentach I Synodu Prowincji Krakowskiej*, „Prawo Kanoniczne”, 30(1987) nr 1–2, s. 92.

przedstawiała Zebraniu Plenarnemu Synodu. Jej przewodniczącym był Metropolita Krakowski. W jej skład wchodził także katolicki świeccy, przez niego mianowani w porozumieniu z biskupami ordynariuszami Metropolii²⁸ 23 marca 1977 Kardynał Karol Wojtyła powołał do Komisji Koordynacyjnej dwóch przedstawicieli katolików świeckich. Byli to prof. dr hab. Wojciech Bartel i dr Halina Bortnowska²⁹

Świeccy mogli uczestniczyć w pracach Synodalnych Zespołów Konsultacyjnych, których było 15. Praktycznie uczestniczyli tylko w dwóch, mianowicie w Zespole teologiczno-socjologicznym (1 osoba) i w Zespole apostołstwa świeckich (10 osób)³⁰ Udział ten więc nie był liczny, chociaż – można sądzić – wierni świeccy mogliby odegrać w niektórych zespołach dużą rolę, np. w zespołach zajmujących się małżeństwem i rodziną, środkami przekazu, duszpasterstwem specjalistycznym i zawodowym, młodzieżą, katechizacją itp. Nie można jednak winić za to organizatorów, gdyż nie było w tym względzie ani prawnych uregulowań, ani praktycznych wzorów; zaś wprowadzenie świeckich do prac synodalnych oraz powierzenie im Zespołu apostołstwa świeckich, w którym stanowili zdecydowaną większość (na 16 osób – 10 świeckich), trzeba uznać za doniosłe osiągnięcie I Synodu Prowincji Krakowskiej.

Na uwagę zasługuje udział świeckich w Zebraniach Plenarnych Synodu. Regulamin Synodu zapewniał im uczestnictwo w takim zebraniu na równi z duchownymi i osobami zakonnymi. Wszyscy oni – a więc duchowni, zakonnicy i świeccy – mogli brać udział w głosowaniu, wyrażając swoją opinię o dokumentach końcowych. Przysługiwał im głos doradczy³¹ Te postanowienia regulaminu, zatwierdzone przez Kardynała Karola Wojtyłę, zostały zrealizowane w fazie końcowej Synodu, kontynuowanego przez jego następcę na stolicy św. Stanisława w Krakowie – kard. Franciszka Macharskiego.

Kardynał Karol Wojtyła – inicjator I Synodu Prowincji Krakowskiej wziął udział w uroczystym jego zakończeniu w Katedrze

²⁸ Regulamin I Synodu Prowincji Krakowskiej, art. 3–4.

²⁹ Por. T. PIERONEK, *Na drodze...*, s. 429.

³⁰ Sprawozdanie z Sekretariatu I Synodu Prowincji Krakowskiej, Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie.

³¹ Art. 12–13, „Notificationes”, 1977, s. 155.

na Wawelu w dn. 22.VI.1983 r. Było to w czasie jego Pielgrzymki apostołskiej do Ojczyzny. Powiedział wówczas: „Pragnę także podkreślić, że obok duchowieństwa diecezjalnego i zakonnego, duży udział w pracach Synodu mieli świeccy, specjaliści w różnych dziedzinach i osoby głęboko zaangażowane w życie Kościoła”³².

Zakończenie

Podjęta przez Sobór Watykański II „*accomodata renovatio*” była wprowadzana w życie w Archidiecezji Krakowskiej przez Kardynała Karola Wojtyłę. Jako ważne narzędzie odnowy postrzegał on synody duszpasterskie. Najpierw synod diecezjalny, a w szerszej perspektywie – prowincjalny. Stąd zainicjował zarówno Duszpasterski Synod Archidiecezji Krakowskiej, jak i I Synod Prowincji Krakowskiej. Ich skuteczność widział w zaangażowaniu możliwie najszerszych kręgów wiernych, tak duchownych, jak i świeckich.

Wprowadziwszy świeckich do uczestnictwa w synodach, podjął z nimi różnorodną współpracę, poprzez różne struktury działające w ramach synodów. Struktury te były tak ukonstytuowane, aby mogły służyć współpracy pasterzy i świeckich. Faktycznie zaowocowało to ożywionym współdziałaniem i konstruktywnym dialogiem.

SYNODS OF CRACOW – FIELD FOR COOPERATION OF CARDINAL KAROL WOJTYŁA WITH THE LAITY

S u m m a r y

Stimulated by the guiding rules of the Second Vatican Council, Cardinal Karol Wojtyła initiated two Synods: the Pastoral Synod of the Archdiocese of Cracow and the First Synod of the Cracow Metropolia

The Synods were to serve as an instrument for implementing the Vatican Council's decisions and decrees. In order to make this instrument

³² „*Notificationes*”, 121(1982), s. 268.

most efficient, it was necessary to involve the greatest possible number of the faithful – both clergy and laity – into the synodal works.

Cardinal Karol Wojtyła considered the established by himself Synods as a field for cooperation and dialogue with lay people. Therefore, the construction of the two Synods and their responsibility within the Church and were able to be effectively involved in the renewal of pastoral ministry and their own apostolate. This method proved to be very efficient.